

1011 LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA VSAKO SREDO

Stev. 39

Narod naš dokazuje hrani

(Prosto po »Giornale di Trieste«)

namene proti Italiji. O tem vas prepričajo že najmanjši paglavci, ki korakajo po dvoriščih in prepevajo »Mi smo vojski korenjaki...«. Sahovskih turnirjev, na katerih se tisoči in desetisoči uče strategije, manovriranja in obrambe ter samostojno misliti, pa sploh ni potrebno omeniti. Potem: nihče v Jugoslaviji si ne pripravlja zaloge makaronov. — Vprašujem vas: Zakaj? Ali ne kaže ta brezskrbnost, da na tihem že računajo na

makarone, ki jih bodo naropali v Italiji?! In končno: nikjer v Jugoslaviji doslej še niso razbili nobenega italijanskega konzulata! Ali ni to — zahrbtnost?!

Njihov odnos do Italijanov, ki žive v Jugoslaviji, je preračunan in rafiniran. Preteklo jesen je neki naš sonarodnjak pekel v Zagrebu kostanje in pomislil: potomec slavni Rimljanov je moral segati za te preklete Balkance po kostanj v žerjavico!

Z italijanskim življenjem postopajo diplomatsko: dali so jim šole. Imajo vse pravice, lahko govore svoj materin jezik — na tihem pa so jih že davno obsodili na smrt, le da jim tega ne pokažejo!

Ali ste poslušali Titov govor na Okroglic? Hri navsko je predlagal internacionalizacijo Trsta, ker ni imel poguma zanikati, da sta bila že Adam in Eva Italijana, saj so jima najbolj dišala jabolka s tuje- ga drevesa. In ker so se

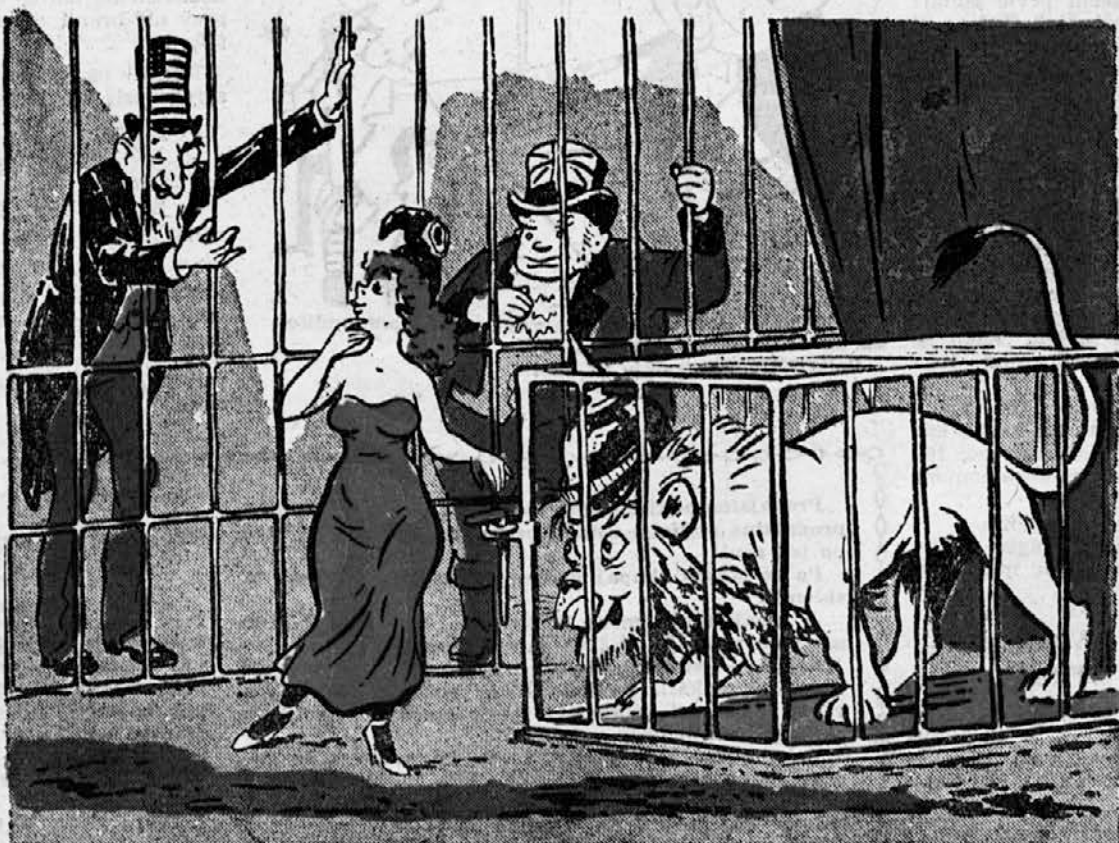
njuni potomci naselili po vsem svetu, so se prav gotovo tudi v Trstu. Ali more potem še kdo zanikati, da Trst ni italijanski od pamtiveka?!

Italija želi živeti v miru s svojimi sosedi, toda spričo takšnega nesramnega izzivanja in ogrožanja ne more molčati. Italija ve, da je v Jugoslaviji 16 milijonov titoistov, ki flačijo in terorizirajo vse ostale, zato je njena dolžnost, da jim pomaga v njihovi borbi proti peščici šestnajstih milijonov zatiralcev!

Dejstva govore in mi ne moremo mimo njih!

ŽERJAVICA IN KOSTANJ

V Franciji so znova okreplili opozicijo proti ideji evropske armade.

Stric Sam: »Marjanca, odpri vratca, saj ti ne bo nič hudega storil. Krotek je, krotek.«

Zadnje čase ves svetovni tisk pisari o italijanski agresivnosti. Ne bomo se branili, vabimo vas samo, da z nami vred prestopite jugoslovansko mejo in se sami prepričate, kdo ogroža koga.

Stopimo najprej v Istro in Dalmacijo. Povsod slišite samo hrvatski in slovenski jezik, čeprav so te pokrajine od pamtiveka in še dalj italianissime. Ali ni to potemtakem izzivanje?

Oglejte si z nami jadransko obalo. Od Kopra do albanske meje teče tik ob obali obramben pas utrd, ki ogrožajo varnost Italije že od leta 1914 dalje. In vendar je italijanska zaveza, naj Jugoslavija takoj razruši Risnjak, Veliki Vrh, Vellko in Malo Kapele, Blokovo in hercegovsko-črnogorsko bariero z zloglasnim Lovčenom vred, naletela pri zapadnih zaveznikih vedno na gluha ušesa, čeprav bi se Italija zadovoljila tudi s tem, da samo zasede te utrdbe, ki ogrožajo njeno varnost.

Kakšno nevarnost skrivajo v sebi te utrdbe, nam najlepše kaže primer utrdbe Klek pri mestu Ogulinu. Na zunaj ima tako nedolžen obraz, da ne bi nihče mogel verjeti, da se skriva v njem strašen ribello kraljevič Marko — jugoslovansko tajno orožje števil. I. Se večjo nevarnost za civilizirani katoliški svet, posebno še za jugoslovansko sosedo Avstrijo, pa predstavlja utrdba Pecca, v kateri skrivajo nekega kralja Matjaža in njegovo vojsko. Kako strašen je ta orjak, nam priča že samo to, da ima najmanj devet metrov dolgo brado. Kdo torej ogroža koga?!

Zahrbtne jugoslovanske namene še jasneje dokumentira dejstvo, da je vsa Jugoslavija prepredena s protitankovskimi jarki, ki so jih zaradi kamuflaže napolnili z vodo in jih preimenovali v reke: Drava, Sava, Hubl, Kolpa, s čemer bi radi onemogočili naši hrabri vojski zmagovito prodiranje proti vzhodu. Ali ne kaže to, da ima- jo slabo vest?!

Stopimo v katerokoli jugoslovansko mesto. Ljudje hodijo po cestah brezbržno in za svojo brezbržnostjo skrivajo napadalne

TELEPRINTERSKE

LAŠKE SKRBI

Za laške humoriste ni več dela in vsi so že v skrbeh za existenco, odkar jim dela resno konkurenco v uradnem tisku »presidente« Pella.

VROČINA RASTE

Uboga Marianna spet boleha, ni vladne griže dobro še prebila, že tuniško vročico je staknila. Zdravljenje polovično — pol uspeha!

ENA PRAŠKA

Starejši lajtnant Ivan Sergejevič je prinesel k urarju žepno uro, ki mu zadnje čase ni hotela več teči. Urar odpre pokrovček, malo potrese uro — pri tem pade iz ure mrtva bolha. Ivan Sergejevič se razburi:
— Eto — imperialistični diverzanti!

TOČNA NAPOVED

Srečata se dolgin — optimist in pritlikav pesmista. Optimist veselo ogovori pesmista:

— Lep dan, kajne, kolega?
— Pesmista nekaž zamomlja v odgovor.
Tokrat se optimist zamomlja:

— Kako točna je danes vremenska napoved: v višinah sončno, po kotlinah oblačno in meglal

TEŽKA BOLEZEN

— Kaj pa je s teboj, Pepe. Dolgo te že nisem videl...

— Eh, veš, danes sem po treh mesecih prvič zunaj?

— Nemogoče? Kaj pa ti je manjkalo?

— Deset jurčkov, ki sem si jih iz blagajne v trgovini izposodil.

TEŽKA IZBIRA

Mlad poet je obupal nad življenjem in je sklenil napraviti samomor. Ko je to povedal izvoljenki svojega srca, se mu je hotela pridružiti še ona. Toda prej je hotela vedeti, kako se bosta poslovila od tega sveta.

Tokrat je on potožil:
— Prav to me skrbi, ker ne vem, katerega od 160 možnih načinov samomora naj izberem...

Ona se je začudila:
— Ampak, dragec, vedno si mi trdil, da nikoli ne bereš PP?!

DELO HVALI MOJ- STRA

Krojač zatrjuje pri poskušnji:

— Obleka vam leži na telesu kot ulita. Kar pogledajte se, prosim, v zrcalo!

Odjemalec meni skromno:
— Dobro je napravljena, to vam rad verjamem. Samo hlače me malce tiščijo — pod pazduho!

ZALOSTEN HUMOR

Kdo rešil bo lahko korejsko krizo? Najbrž ne trije za »okroglo mizo«!
Pred glasovanjem — mož je bil še Nosek.
Po glasovanju pa postal je — Dolgonosek!

KRIZA

Kriza nevesela, pa tako je pela, v vladi je sedela, da bo Pello vzela.

SVOJEVRSTEN REKORD

Neki deželnozborski poslanec v Nemčiji je predložil obračun svojih potnih stroškov, ki jih je imel z voznjami v službi svojih volivcev. Po nekaj dnevih je dobil naslednji odgovor:
»Vaš obračun smo prejeli. Iz njega sklepamo, da ste v zadnjem mesecu predsedeli za krmilom svojega vozila 48 dni in noči pri povprečni hitrosti 140 kilometrov na uro...«

NA STRAŽI

Straža ob neki korejski utrdbi zasliši ponoči korake in zakliče:
— Stoj! Kdo prihaja?
— Prijatelj s steklenico.
— Prijatelj naprej, steklenica — stoj!

DA NE BO POMOTE

»Sailor's News«, uradno glasilo britanskih pomorščakov, je pred nedavnim priobčilo sledeče napotilo:
»Iz tehničnih razlogov je treba nove sprožilne kapice tako »namestiti, da bo to, kar je pravzaprav zgoraj, prišlo dol, to, kar je spodaj, pa prišlo gor. Da bi olajšala uporabo, je tovarna opremila sprožilne kapice z označbo, po kateri je to, kar bi moralo biti zgoraj, spodaj označeno, tisto, kar bi moralo biti spodaj, pa označeno zgoraj.«
Zakaj enostavno, če gre...

OPTIMIST

— Pomisli, danes sem hotel menjati tisočak: pa misliš, da sem ga imel?!

EKVIVALENT

Delegacija italijanskih delavcev: »Kaj nam nudite, da ne začnemo s splošno stavko?«
Pella: »Demonstracije za Trst!«

Prodajalna podjetja »Maček« prodaja mačke v žaklju, prodajalna podjetja »Mačkoprom« prav tako. Obe seve po isti ceni.

Pa so stopili skupaj vodilni v podjetju »Maček« in sklenili:

— Konkurenca mora biti! Zato bomo znižali cene mačkom v žaklju od 1000 na 999 dinarjev!

Rečeno — storjeno. Takoj drugo jutro so se pojavili v mestu plakati, na katerih je podjetje »Maček« z velikimi črkami opozarjalo vse potrošnike o velikem znižanju cen mačkov v žaklju.

V konkurenčnem podjetju »Mačkoprom« so se popraskali po glavah:

— Izzivajo nas. Ali bomo mirno trpeli, da nam odteče vse odjemalce? Ne odločno ne!

Ze drugo jutro so vsi dnevni časopisi in vse radijske postaje oznanili presenečenim potrošnikom novo, še večje znižanje cen mačkov v žaklju, tokrat pri podjetju »Mačkoprom«. Dopoldne so se nad mestom pojavili avioni, ki so zasipali mestne ulice s plakati, s

POMOČ

»Ti Popolo« prinaša ugotovitev, da je italijanska vojska vkorakala v Jugoslavijo zato, da bi »pomagal« jugoslovanskemu ljudstvu.

»Srečno ljudstvo! Brez vsakih skrbi je, odkar smo mi tu. Nase smo vzeli skrb za njihovo imetje, hrano in stanovanje!«

POHOD V DŽUNGLO

(Resnična zgodbica iz Zagreba)

Na peronu zagrebškega kolodvora je stal mladenič, oblečen malce nenavadno — kakor bi nameraval na pohod v džunglo — in se krohotal. Množica, ki je stalno naraščala, je začudeno strmela vanj, on pa se je krohotal, krohotal do onemoglosti. Od smeha se je kar valjal po tleh in je bil spriču nebrzdanega krohota že ves solzan.

Ljudje so pomislili, da se je revežu najbrž zmešalo in so poklicali reševalce. Ti so kmalu prišli, si utrli pot skozi množico in nataknili dozdevnemu norcu, ki se ni prav nič branil, prisilni jopič.

Tokrat pa je mladenič spregovoril. — Govoril je

TRDNA VOLJA

— Sklenil sem, da bom nehal kaditi, zato mi je žena zadnjič prinesla iz Avstrije tiste znamenite »Putsch« tablete. Vzameš tako tableto, jo deneš v usta, potem pa prižgeš tableto...

— ...in se ti zdi, da imaš blato v ustih. Poznam te tablete! Pa si se odvadil?...

— Seveda sem se jih odvadil ... teh prekletih tablet!

Stef:

MAČEK V ŽAKLJU

(Povest o hudi konkurenci)

katerimi je podjetje »Mačkoprom« vabilo vse prebivalce, naj se sami prepričajo o novem, velikem znižanju cen mačkov v žaklju. Popoldne so se na mestnih ulicah pojavile procesije mačkov, ki so nosile velike transparente s senzacionalno novico o velikem znižanju cen v vseh prodajalnah podjetja »Mačkoprom«. Zvečer pa je na griču nad mestom zablistel velikanski neonski napis:

»Naj izve še zadnji dom: znižanje cen pri Mačkoprom!«

Proti jutru je prikrevsal domov naš ubogi maček Peter z balončkom, na katerem je pisalo:
»Jaz kupujem samo pri Mačkoprom!«
Bil je strahotno zdelan: uho je imel razcefrano, od

Žrtev gospodarskega nekrimina'a

»Kap ga je, revizorja, ko je enkrat pri pregledu našel na zadrugo, kjer vse štima.«

DEBELE ČASNIKARSKÉ

SLOVENSKI POROČEVALEC, 23. IX. 1953, prinaša poročilo pod naslovom »Čistke v Gruziji«.

Pričakujemo še naslove: »Revolucija v Kubaniji«, »Volitve v Jugoslovaniji« itd.

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 24. sept. 1953: »Prepričljiva zmaga socialdemokratov na danskih volitvah... Največ mandator je dobila opozicijska socialdemokratska stranka... Nemška manjšina iz Južne Tirolske je dobila en mandat.«

Kakšna italijanska velikušnost! Italijani so brez vsakega hrupa podarili Dancem Južno Tirolsko. Zal, iz te novice ni mogo-

če posneti, kakšen je bil grandiozni tehnični postopek pri prenašanju tirolskih gorskih velikanov na ravna danska tla.

»**VEČER**«, 24. sept. 1953: »Velikansko neurje nad Pacifikom. Nad prekopom La Manche in Atlantskim oceanom divja že dva dni strahovito neurje...«

Dijaki, pozor, sicer bodo v zemljepisni cvetki kar deževali! Kakor vidite, La Manche ni več preliv, marveč prekop. (Škoda, da še nič ne vemo, kdaj in kako so ga Angleži in Francozi prekopali. Op. stavca.) — Pazite tudi na to, da sta Atlantski in Tihi ocean po najnovejših ugotovitvah eno in isto.

ZLATA SREDINA

— Kaj praviš, ali bi kandidiral našega vaščana Zvitorepa? Nihče ne more reči o njem kaj slabega...

— Hm, ampak kaj do-brega tudi ne!

NESPORAZUM

— Ne vem, zakaj nam gospod toliko priporočajo za volitve abstinenco? Saj vendar na dan volitev nikjer ne točijo alkoholnih bjač!

TOLAŽBA

— Ti prekleti davki! Ko bi jaz imel pri tem kaj besede...

— Nikar ne stokaj tako. Pomisli, kaj bi bilo, če bi višino davkov odredjali gostine!

ZLOBNOST

— Gospodična, vi ste naj-inteligentnejša ženska, kar sem jih kdaj srečal!

— Dragi tovariš, potem imate v življenju več sreče kot je imam — jaz!

nekaj tako košatega repa so mu ostala samo še gola vretenca, prednjo tace je nosil v povoju, nos pa je imel oblepljen z obliži. S težkim vzdihom se je zavil na zapeček, se popraskal po buškah in zamajral:

— Ti prekleta konkurenca!

Stvar me je pričela zanimati, zato sem na poti v službo zavil mimo prodajalne podjetja »Mačkoprom«. Ze od daleč sem zagledal velikanaki transparent na Zveščelju hiše, kjer je bila prodajalna podjetja »Mačkoprom«, na katerem je pisalo z metriskimi črkami:

»**NE ZAMUDITE UGODNE PRILIKE! — VELIKO NOVO ZNIŽANJE! — OD DANES MAČEK SAMO 99 DINARJEV! — POHITITE, DOKLER SE TRAJA ZALOGA! — JUTRI BO MORDA ZE PREPOZNO!**«

Stvar me je pričela še bolj zanimati. Mar prodajajo tudi mačke brez žakljev? Prepustil sem se toku tisočglave množice, ki je drla v prodajalno podjetja »Mačkoprom«. Ko sem prišel do vhoda, bi skoraj padel vznak, če me ne bi tuleča množica tako strašno stl-

skala. Kajti nad vrati je visel napis z mikroskopskimi črkami:

»Zaradi izrednega znižanja stane od danes naprej žakelj za mačka samo 99 dinarjev, komplet maček v žaklju torej samo 999 dinarjev! Ne zamudite izredne pri...«

Nadaljnega besedila se ne spominjam več, ker sem v tistem hipu pobesnel. Kaj sem počenjal, ne vem. Možakar, ki me je pripeljal domov je pravil, da sem se zaletaval z glavo v zid.

Ko sem torej prikrevsal domov z nogo v mavcu, z roko v povoju in z glavo v obliži, me je maček Peter sočutno pogledal. Potem pa mi je napravil prostor na zapečku. Zlezal sem k njemu in zamrmral v opravičilo:

— Ta prekleta konkurenca! To je čisto navadna sleparija!

Peter me je hvaležno pogledal potem pa je zastokal:

— Ti, poslušaj, kaj pa... balončka nisi dobil?

EKONOMSKI APETIT

(Piše Ivan Zebliček)

Imamo razne vrste apetitov: na primer želodčni, ki ga občutiš, ko greš zadnjega dne v mesecu mimo slaščičarne; ozemeljski apetit, na katerem kronično bolujejo Italijani; senzacijski apetit, ki je specialiteta novinarjev... In končno ekonomski apetit, ki napada vse mogoče ljudi in ustanove. Samo dva primera takega apetita:

1. NEČAK IN STRIČEK

Zivel je neki deček, ki se je imenoval Mlinar Lojzeta Oton. (Zaradi pomanjkanja prostora ga bomo v nadaljnjem imenovali z začetnicami MLO.) Ta deček je imel navilhanega strička, ki se je imenoval Narančič Boris. (Zaradi štednje s papirjem ga bomo imenovali v nadaljnjem z začetnicami NB.)

Nekega dne je NB — navihani striček — obiskal MLO — ponižnega nečaka. Ta je ravnokar jedel jabolko, ko mu je NB dejal:

»Dragi MLO! Ko te gledam, kako glodaš jabolko, sem prišel na pametno idejo! Ali si že kdaj gledal na sosedni vrt, ki je

steer zapuščen, kakšna krasna jabolka rastejo tamkaj. Kar sline se mi cedijo! Ali bi hotel ti iti na ta vrt in prinesiti s nje-ga nekaj jabolka?«

»Zakaj pa ne?« je dejal deček.

Vzel je košaro, dal vanjo svoje jabolko (ker ni imel hlačnih žepov) in odšel na zapuščen vrt.

Cez nekaj časa se je deček vrnil in prinesel s seboj polno košaro krasnih jabolka.

»Kaj si storil?« mu je zakričal striček in mu primazal klofuto. »Tako daj košaro sem!«

MLO mu je izročil košaro z jabolki.

»Ali ne veš, da se ne sme krasti?« vpraša striček.

»Saj je vrt zapuščen!«

»Vseeno! Ali si morda ti obdeloval ta vrt, da si prisvajajš jabolka?«

Pri tem je striček vzel eno jabolko, vgriznil in s polnimi usti dejal:

»Pa še tako dobra jabolka! Vse košaro ti bom vzel, kajti žanje naj le oni, ki je posejal! Ker pa tega človeka nikjer ni, ga bom jaz nadomestoval!«

Deček je boječe dejal: »Pa vsaj moje jabolko mi dajte, ki sem ga dal v košaro, ko sem odšel na vrt!«

»Eno je nobeno, pravi stari pregovor!«

In striček je zvest princu vgriznil v jabolko, naprtil košaro na ramo in odšel. Deček se je z rokavom obrisal pod nosom, ker je mislil na svoje jabolko, ki ga bo pojedel poredni striček. Zal mu je bilo, da ga ni pojedel, še preden je prišel navihani striček. Na to jabolko, ki je dozorelo v letu 1952, deček še sedaj, to je v letu 1953, žalostno čaka.

2. O OPEKI

Opeka je majhen, a sila važen predmet. Lahko je škodljiva, koristna in škodljivokoristna.

Ce greš po cesti in ti opeka pade na glavo, imaš občutek, da je škodljiva. Če imaš prošnjo na stanovanjskem uradu, se ti zdi, da je opeka zelo koristna iznajdba. Bolj kompliciran je primer, ko je opeka škodljivokoristna — in to specialno mariborska opeka. Do tega pride takole:

Vodstvo opekarne reče: »Pred nekaj leti je primanjkovalo delovne sile, danes je ne primanjkuje. V spomin na prejšnje čase bodo nekateri delavci delali v prostem času!«

In kot da bi nanje delovala opeka, ko je škodljiva, nadaljujejo:

»Predlagamo, da se izbranim nekaternikom, ki bodo delali v prostem času, plača za vsaki dve opeki lastna čena ene opeke! Ali smo vsi za to?«

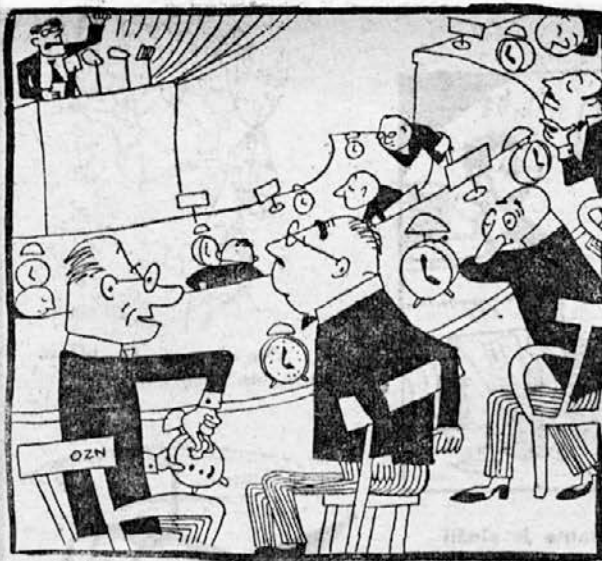
Ker je bilo vodstvo soglasno, je predlog obveljal.

Nikoli ni kolektiv tako dobro razumel načela fifty-fifty kot sedaj, ko je polovico teh opek obdržalo podjetje, drugo polovico pa začelo vodstvo prodajati na lastno pest. Na ta način je bila za drugi del opeke stopnja akumulacije znižana na 0%. Kot Aleksander Veliki, ki je presekal gordijski voz, tako so opekarovski strokovnjaki rešili vprašanje akumulacije, ki je mesece in mesece mučila ekonomiste-teoretike.

Edino knjigovodje niso mogli pripraviti. On še vedno trdi, da je kreditna stran večja od debetne, to se pravi, da je podjetje več dalo kot je prejelo. To nadalje pomeni, da je ta opeka za podjetje škodljiva, za vodstvo pa koristna. Če pa vzamemo, da morata biti podjetje in vodstvo enotna, lahko rečemo, da je ta opeka škodljivokoristna.

Vsaka opeka — tako navadna kakor tudi fifty-fifty opeka — je nevarna, ker se lahko ob njo spotakneš, padeš in si razbiješ nos...

Pred govorom Višinskega

»Kako smo torej rekli, fantje? Na tri ure?«

»Naprej, kdor je na vrsti!«

»Daj, Bob, vrzi me na ono blondinko v drugi vrsti...«

»Preklete! Bankovec, ki nama je služil za vzorec, je ponarejen!«

»Očka, oni mož te prosi, da mu posodiš sveder.«

TUJI HUMOR

»Prisegam, da sem hotel gor in ne dol!«

»Ne, hvala, če pijem kavo, ne zaspim.«

»Sta prosti nočaj?«

RES STE MORILCI!

»Vsi smo morilci«, kritiki vdano, misel humano, v filmu podano, brž so sprejeli. Saj to je znano, da ste morilci. Saj nas s članki in z ostanki, s šaro nabrano, z zdrsano lajno, mučite vztrajno. Res ste morilci!

Lipe:

JALOVA MOLŽA

O, prazne, votle rime, ki nič jim je poreklo! Kot vlekel bi za vime, in ne bi nič prišlo!

POET-ČEVLJAR

Rime nabija, jih v verze zabija. Verze krpa, jih v kitice trpa. Vkup jih zašije in je — mojster poezije!

DON FERNANDEL

Ko je znani francoski filmski igralec Fernandel v duhovniškem oblačilu igral glavno vlogo v nekem filmu, ga je med odmorom mala deklica prosila:

»Blagoslovite me, prečastiti.«
»Ne morem, dragica, nisem pravi duhovnik.«
»Razumem: grem po svojo punčko.«

DEFINICIJA

Znana filmska igralka Anna Magnani je novinarjem, ki so jo vpraševali, kaj misli o moških, odgovorila:

»Med tisoč moškimi je samo eden vodnik moških, ostali so pristaši žensk...«

PLESNA CENZURA

Ob povratku vnete črnske plesalke Katarine Dunham na oder je neki komediograf dejal:

»Če bi mi s peresom napisali to, kar ona pove z nogami, bi bila vsa naša dela prepovedana!«

MODROST

Salomon je nekega dne obiskal zapore in vprašal prvega kaznjenca:

»Zakaj si tu?«
»Nedolžen sem!«
Salomon je vprašal drugega:

»Kaj si pa ti storil?«
»Nedolžen sem!«
Tako je odgovorilo še deset, dvajset kaznjencev.

Salomon je vprašal še zadnjega:

»No, si ti kaj zagrešil?«
»Ubijal sem.«
Salomon je takoj ukazal paznikom:

»Na vrat na nos izpustite tega človeka! Lahko bi pokvaril ostale.«

Lipe:

POANTA

Urednik treplja me kakor guvernanta:

»Ljubek spis, prijateljček, ste napisali! Vendar grajo moram še prišteti k hvall: vse je dobro, manjka vam samo — poanta!«
In tako prijazno vedno mi odbija vse prispevke: »Čisto dobra pisarija, vendar mora prej še skozi ambulanto, ker ste pozabili dati ji — poanto!«
Kar ponudim mu v objavo, vse odklanja, vse zavrača vztrajno, venomer preganja s tisto večno staro uredniško kvanto: »Jaz bi na zaključku rad ime! — poanto!«
Naj poslužim se poljudne variante, urednik dejal bo: »To je brez poante!«
Besen mu poveznil bom na glavo kanto: »Tu imaš zdaj končno vendarle — poanto!«

Osica:

ŠTIRI ZGODBICE

V zadnjih dveh, treh mesecih sem obiskala nešteto krajev in slišala nešteto zgodbic...

VZGOJNI ZNAČAJ

V uradu prosvetnega foruma. Mlada Klepetava sili v načelnika in se naravnost peni:

»Dragi tovariš načelnik, kar je preveč, je pa preveč! Ta naš ravnatelj je nemogoč! Nihče ga ne mara! Vse učne moči v naši gimnaziji so proti njemu! Skratka: grozno, grozno!«

V konferenčni sobi gimnazije. Ravnatelj nagovori učne moči:

»Slišal sem, da nekateri med vami z menoj niso zadovoljni. Pravijo, da sem...«

Mlada Klepetava, ki jo je jezik srbel že od prvih ravnateljevih besed dalje, ni mogla več vzdržati:

»Dragi tovariš ravnatelj, saj vendar ni mogoče, da bi kdo od nas imel kaj proti vam. Vi ste zlat človek, naš najdražji...«

DIAGNOZA, DIAGNOZA

Zena potoži zjutraj možu:

»Tako nekam čudno napeta sem zadnje tedne. Ne vem, ljubček, kaj to pomeni...?!«

Mož jo pogleda z obrazom, ki izraža stanje nekje med presenečenim in veselim nato pa reče:

»Kar k zdravniku, dragica, k zdravniku!«

In žena odhiti k doktorju na severni strani mesta. Ta jo pregleda in zadovoljno ugotovi:

»Za zdaj je vse v redu. Mislim, da ste že v petem mesecu...«

Zeni se je to na eni strani zdelo dobro, na drugi strani pa ni in ni mogla razumeti, kdaj se je zgodilo. In odšla je še k zdravniku na južni strani mesta. Ta jo temeljito pregleda in reče:

»Draga moja, stvar ni tako enostavna: v trebuhu imate veliko bulo...«

NACELNOST NA KVADRAT

V naselju Svojevlavica. Urednik stenskega časopisa stika v svojem arhivu za nekimi podatki, ko mu pride v roke članek glavnega v naselju. Objavljen je bil pred več meseci na stencasu. Del njegove vsebine:

»Ravnanje dopisnika stenskega časopisa, ki je objavil članek proti komercialnemu, je nezasišano! To je reakcionarno dejanje! Komerčialni je naš človek! Tisto črno na belem' o manjkajočih dve sto petdesetih jurčkih je navadna nesramnost! Tovariš komercialni šef je pošteni! Delavnega človeka se lotijo, raznih tipov v naših podjetjih pa ne! Cetudi kapituliram pred kolektivom — moje stališče je jasno: komercialnemu se godi krivica! Kar pa se tiče časopisa, prepovedujem vsako nadaljnjo objavo o tem!«

Urednik stenskega časopisa se je nasmehnil in odhitel h glavnemu v naselju. Pokazal mu je članek in ga prosil, naj ga prebere in pove svoje mnenje. In glavni v naselju je vzrojil:

»Le katero teslo je napisalo to bedarijo?! To je nezasišano ravnanje, to je reakcionarno dejanje...«

SLUŽBENA VNEMA

V razpravni dvorani. Na dnevnem redu sta razpravi proti štirim obtožencem, ki so po dva in dva pobegnili čez mejo in se pozneje sami vrnili nazaj. Ko je priletel advokat stopil ves zasopih in razpravno dvorano, je predsednik senata ravno bral sodbo nad prvima dvema:

»... in se obsodita vsak na šest mesecev zapora.«

Advokat je hitro pohitel k njima in ju začel vneto tolažiti:

»Kar zadovoljna bodita: izredno milo so vaju kaznovali...«

Vtem je posegel vmes neki drugi advokat:

»Oprostite, saj ta dva nista vaša. Vi vendar zagovarjate druga dva!«

Zasopih advokat je ostal brez besed.

Pol ure pozneje pa je predsednik senata prebral sodbo nad drugima dvema obtožencema:

»... in se obsodita vsak na dva meseca in enaindvajset dni zapora...«

LOVSKA

Mlad lovec na divje zveri ima obvezano roko in pripoveduje radovedni družbi:

»... in ko tako hodim po džungli, mi zapre pot grozozanski lev! Obstanem

in dvignem puško — lev zarenči in jaz ga ustrelim naravnost v odprto žrelo! Pa se ta mrcina tako hitro obrne, da je krogla, ki je šla skozi leva, mene zadela...«

Majhne nevšečnosti

»Hipnotizer Ala Kalifi Fantaziti bi zelo rad govoril z vami...«

»Opozarjam vas: nehaite računati na prste, sicer bom primoran zaposliti novega knjigovodjo!«

Mark Iwain: UTRINKI

Zaljubljeni so podobni vžgalicam. Kadar se vnamejo, izgube glave.

Pozabljivec je založnik svojih misli.

Kakšna je razlika med kurjim očesom in dolgovi? Razlike ni. Oboje se poveča zaradi zunanje pritiska. Niti prvega niti drugega se človek z lahkoto ne more rešiti.

V sonce in smrt je težko pogledati.

Največja budalost je, če hoče kdo biti najpomembnejši.

Ce hočeš dobiti dva sovražnika, reci dvema grdim ženskama, da sta si podobni.

DUŠEVNA SORODNOST

Neki pisatelj-plagator je napisal novo knjigo. Prijatelj, ki jo je prebral, mu pravi:

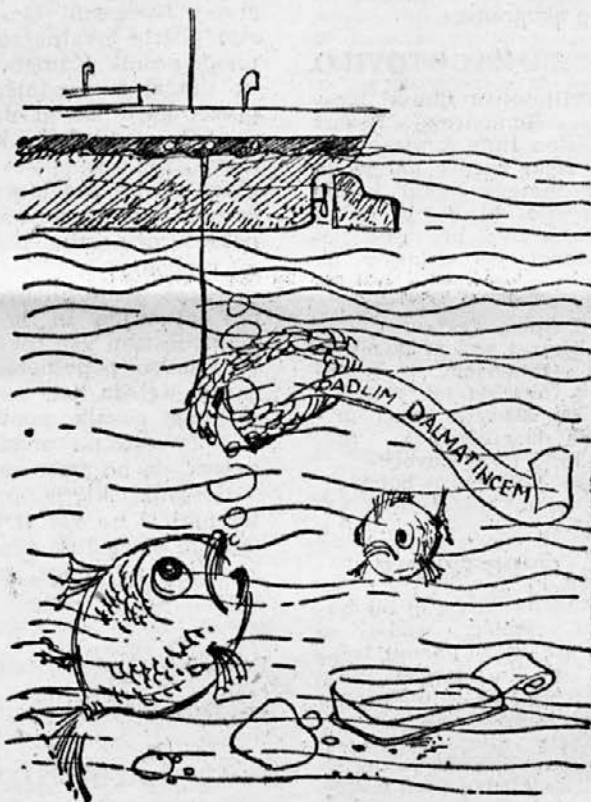
»Ti, to zgodbo in idejo sem že bral pri Balzacu.«

Pisatelj - plagator odvrne:

»Čudno, kako so si geniji duševno sorodni!«

NEUŽITNO

V Benetkah je italijanska vojna mornarica dala irendentistom na razpolago ladjo, s katere so vrgli v morje venec »padlim Dalmatincem«.

Riba ribi: »Ti, na tako slabo vabo se pa nobena ne bo ujela.«

Sreča v nesreči

»Srečo imate. Namenjen sem ravno v bolnico.«

»Oprostite, kuhar je zgubil sobno protezo.«

LEP KOMPLIMENT

Ko je bil Bernard Shaw nekoč povabljen v neko vas na kosilo, prirejeno njemu v čast, je na vsak način želel, da mora sedeti zraven njegova tamkajšnji župan. Ta pa se je branil:

— Ne morem na noben način! Kaj bi pa dejali ljudje, če bi videli, da sedim poleg vas jaz, ki sem neprimerno večji osel kot pa ste vi?!

PODRAŽITEV

Znani zagrebški slikar C. se je pogovarjal s svojim kolegom, ki ga je med drugim vprašal:

»Dragi kolega, kako ste se sporazumeli s svojim stanodajalcem, ali vam je zopet povišal najemnino?«

»Da, tokrat na sedem sto dinarjev!«

»Tudi sam nisem na boljšem. Moj gospodar mi je povišal najemnino za dve sto dinarjev na račun porabe vode, ker je zvedel, da sem akvarelist.«

SLABO ZAGOTOVILO

Priljubljeni filmski igralec Humphrey Bogart strastno ljubi konjske dirke. Neki znanec mu je na vse pretege hvallil kobilo Aspazijo, ki da je še ni nobena žival prekosila.

»Stavi sto dolarjev na Aspazijo, sigurno boš dobil!«

»Kako to veš?«

»Zjutraj sem se pogovarjal s trenerjem in jockeyem, oba sta mi prisegla, da bo Aspazija prva prispela na cilj.«

»Toda to ni dovolj!«

»In kaj bi še ti hotel?«

»Naj mi priseže tudi kobila!«

OPROSTITIV

Andrija Fijan je bil odličen igralec, vendar so bili trenutki, ko mu igranje »ni šlo od rok«. Neki večer — bil je utrujen in igral je brez vsakega veselja in volje, a ga je občinstvo kljub temu nekajkrat priklicalo pred zastor.

Ko je zadnjič stopil pred zastor, se je globoko priklonil, nakar je dvignil oči kvišku in šepnil:

»Bože, oprostite jim, saj ne vedo, kaj delajo...«

DOBER ODGOVOR

Popularni satirik in pisec mnogih komedij B. Nušič si je nekoč kupil palico, ki jo je nekaj dni nosil. Ko pa je opazil, da je predolga, je stopil do mizarja in ga naprosil, naj mu jo skrajša.

»Lahko vam jo skrajšam, a da ne bom pokvaril ročaja, jo bom moral odrezati spodaj.«

»Ne, skrajšajte mi jo raje na zgornji strani,« je smeje odvrnil Nušič, »kajti niti najmanj me ne moti dolžina palice spodaj, ampak zgoraj!«

OGORČENJE

Neki prenapetež se je razburil:

»Ne razumem, zakaj na prepovedi prodajo knjig, če so anti-kvarne?!«

ZACUDENJE

— Kaj, na lastne stroške potuješ v inozemstvo?! Vraga, ali nisi nikjer v službi?!

Med selivkami

»Pozor! Sedaj prihaja najtežji del poti!«
»Sredozemsko morje!«
»Ne, jugoslovanska carina!«

Stef:

Pesem v prozi

V davnih davnih časih je živel za sedmo goro pesnik Kamenostih, ki je klesal v kamen lirčne verze. Toda urednik časopisa, kateremu je pesnik Kamenostih nosil svoje verze v objavo, je bil prav takšen, kakor so današnji uredniki. Nobena stvar mu ni bila prav všeč: enkrat so se mu zdeli verzi premaio tekoči, drugič je bila vsebina pesmi premaio aktualna, tretjič je bila pesem predolga (ker mu je reklama požrla ves prostor v časopisu), četrtič so mu prostor požrle lokalne rubrike, skratka, ubogi pesnik Kamenostih se je redno vračal iz uredništva s obvezano glavo, kajti takrat uredniki še niso poznali uredniškega koša, temveč so zavrjnene »rokopise« metali kar v glave svojih sodelavcev. Zato tudi v časopisih iz kamene dobe nikjer ne najdete pripombe: Rokopisov in risb ne vračamo!

Nekoč, ko je bil urednik še posebno nataknen in je vrnil pesniku Kamenostihu vse rokopise s pripombo, da so popolnoma zanič in jih zaradi ugleda lista ne more objaviti, je ubogi pesnik ponižno povprašal: — Povejte mi, prosim, kaj naj prinesem, da bo zrelo za objavo?

Urednik, ki je pravkar obupno telefoniral na vse strani za reklamo (ker bi sicer list zaradi podražitve kamenja ne mogel iziti), je zamrmral:

IZ GLEDALIŠČA

Domišljav igralec k režiserju:

»Kakšno vlogo pa si mi

namenil za naslednjo dramo? Ali misliš, da bo občinstvo zadovoljno?«

Režiser: »Zadovoljno bo. Če v prvem dejanju te namreč ubijejo.«

Častitliva starost

Mlad absolvent: »To bo menda dovolj dobro spričevalo.«

OPRAVIČILO

Francoski humorist I. Curtelain se je ob nekem svojem potovanju ustavil v nekem malem hotelu. Zgodaj zjutraj so ga vrgli iz postelje močni udarci po vratih

»Gospod, jaz sem, vratar... pardon... neki potnik je sinoči zamenjal svoj klobuk in prišel sem vprašati, če ni morda v vaši sobi?«

Curtelain je srdito odgovoril, da klobuka ni, nakar se je zopet zakopal v odeje. Toda vratar je zopet začel tolči po vratih:

»Kaj je zopet?! Kaj želite?« se je jezil Curtelain.

»Gospod, pardon, tisti gospod je našel svoj klobuk in veliko mu je do tega, da se vam opraviči, ker vas je tako rano vrgel iz postelje.«

PRAVA BESEDA
O PRAVEM ČASU

Pisatelj Dumas je bil nekoč povabljen skupno z nekim Ballendierjem (s katerim se nista dobro razumela) k markizu Chateauju. Ko je Ballendier slišal, da pride tudi Dumas, je bil pripravljen, da se odzove povabilu, a je pod pogojem, da se slavn pisatelj, čigar ostrega jezika se je bal ves Pariz, obveže, da bo med obedom le enkrat izpregovoril. Upal je, da se bo tako zavaroval pred zbadljivcem. Dumas je pogoj sprejel.

Kosilo je potekalo v dobrem razpoloženju gostov. Zlasti je bil živahen gospod Ballendier; smešnice in zbadljivke so mu kar deževale iz ust, ko je sedel Dumas na splošno začudenje kakor nem in se je na videz ukvarjal le z namiznimi dobrotami. Kot desert so servirali pastete, ki jih je gospod Ballendier posebno rad jedel. Zato jih je izginilo brez števila v njegov nenasični želodec. Ko pa je gospodinja poslednjič ponudila pastete, jih je vendar že imel dovolj in dejal:

»Oprostite, toda pospravil sem jih že toliko pod streho, kolikor je Samuel pobil Filistejcev.«

»In z istim orodjem!« (z oslovsko čeljustjo) je pristavil Dumas, ki je prvič odprl usta, nakar se je Ballendier med splošnim krohotom poslovil.

»STRASNO, STRASNO...«

Pisatelj Ivo Čipiko je sedel v kopeju tretjega razreda in na vsaki postaji je nervozno pogledal skozi okno vlaka in zmajal z glavo:

»Oh, stašno, strašno!«

Neki sopotnik ga je radovedno vprašal:

»Oprostite, povejte mi, kaj neki pomeni, da na vsaki postaji vzkliknete: Oh, strašno, strašno!«

»Eh, to pravim zaradi tega, ker na vsaki postaji vse bolj spoznavam, da sem ga polomil, ko sem sedel na napačni vlak.«

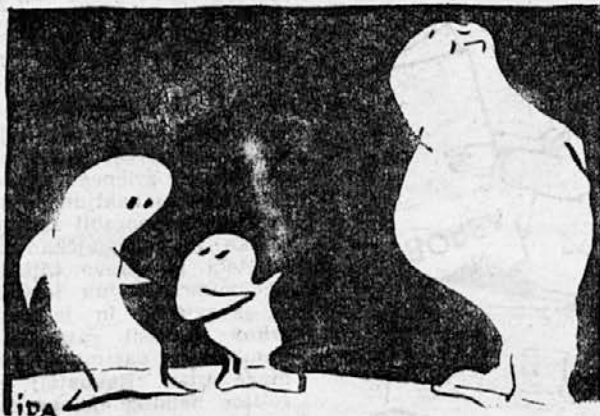
NOV OBRAZ V NEMSKEM FILMU

Eric Ode je pred nedavnim pričel s snemanjem novega nemškega filma »Gledališče opic«. V njem ima šimpanz Bobby kar dostojno vlogo. Po prvih dnevih snemanja ga je v studiu obiskalo več novinarjev, ki so nameravali seznaniti javnost z novim filmom. Eden reporterjev je vprašal režiserja, kdo igra v filmu naslovno vlogo.

»Naravno šimpanz!« se je Eric Ode smeje odrezal. Reporter je olajšujoče zavzdihnil in rekel:

»Hvala bogu! Končno nov obraz v nemškem filmu!«

MED DUHOVI

»Zakaj pa nas noče poznati?«
»Tako domišljav je, odkar ga pozna toliko žensk. Več, on je slabi duh mariborske plinarne.«

KRITIKU VZGOJNE STRANI V TEDNIKU »7 DNI«

(-hrtu v Totem listu štev. 38 str. 7)

Sicer slovar Vam »vic je star in znane, a niste še do kraja ga prebrali. Dokaz? Besedo »vic« v njem iščete zaman, namesto tujke »šale« najti niste znali.

Podobno kot slovar poznate vzgojno stran. Naslove v njej ste bežno preleteli in »standard« njen Vam skoro je neznan in haska malo ste od nje imeli.

SLOVENJEGRAJSKA SPECIALITETA

V Slovenjem Gradcu so dobili novo kulturno ustanovo: Kozmetično-higienski muzej v izložbah Mestne brivnice. Za motnimi šipami iz specialnega neopranega stekla si lahko obiskovalci ogledajo cele kuppe starinskega prahu in številne mušje mumije, ki so še prav dobro ohranjene. Razstavljeni so še tudi drugi številni predpoptni in sodobni pripomočki, ki jih je vesoljno človeštvo izumilo za dvig svoje lobanjske lepote — na primer španglice, klame za velne, zastavljač krvi, otroči puder, vitleri, sol za kupanje, Thikefilin proti prhlaja in izpadanja lasi, pumpica, šminka za usnice, krajon za obrv, stroj za strizanje in ostrenje britev itd. — V interesu brivkofrizerskega starinslova in zaradi velikega zanimanja publike, bi bilo dobro, da bi uprava Mestne brivnice še nadalje tako vneto skrbela za svoj muzej ter ga sčasoma obogatlila še z drugimi odpadki kozmetično-higienske kulture domačega in tujega izvora

TUDI KAJ TAKEGA SE ZGODI

V Križu nad Mariborom sta se zadnje nedeljo dva vaščana takole pogovarjala:
»Ti, Jože, kakšno pridigo pa je imel naš gospod župnik?«
»Govoril je o lepem vedenju.«
»Aha, saj res. Tudi jaz sem že slišal, da je med cerkvenim obredom pred vsemi ljudmi vljudno in lepo ozmerjal svojo kuharico za staro kozo.«

SPORTNO-NOVINARSKA

»Polet« pravi, da je moštvo Proletarca iz Zagorja zaslužno premagalo mariborske Železničarje, ki so igrali popolnoma brez glave in se niso dosti trudili.

Je res, da so Železničarji športniki, toda brez glave se je res težko truditi. Posebno še, če so igrali popolnoma (in ne samo malo) brez glave.

6:0

— Tezenčani so se nekaj potegovali za svojo le-karno, pa so bitko izgubili z rezultatom 6:0!

— Kako to misliš?
— Čisto enostavno. Na Tezmem pri Mariboru je šest gostiln in nobene lekarne...

DVE GASILSKI IZ ZGORNJE KUNGOTE

»Tovariši gasilci, pri nas gori hiša! Pridite hitro!«

»Ne moremo! Naš poveljnik Jurij je sedaj še pri maši, kjer prosi boga, naj obvaruje ljudi pred ognjem.«

»Hej, tovariši, ali mi lahko poveste, kako bi najhitreje prišel v Zgornjo Kungoto?«

»Kar z našim gasilskim avtomobilom se popeljete!«
»Toda jaz vendar nisem gasilec.«

»To mi nič huđe. Saj tudi jaz nisem, pa so me vzeli kljub temu s seboj na veselico.«

»Ampak, kako se bomo peljali, ko pa je šofer popolnoma pijan.«

»Bo že šlo nekako. Morda pa znate celo vi šofirati?!«

»Znam že, znam, samo šoferskega izpita še nisem opravil.«

»Nič ne del! Kaj mislite, da ga je opravil naš šofer?!«

SIGURNO ZNAMENJE

Pred kinom v Svečini so srečata dva znanca.

»Francček, ali mi lahko poveš, če se je predstava že začela?«

»Zal ti tega ne morem povedati, ampak v naši zadržni gostilni boš to prav gotovo zvedel.«

»V gostilni?«

»Seveda! Če je gostilna zaprta, je to znak, da je šla natakarka Mimika v kino in potemtakem si lahko prepričan, da se je predstava že začela.«

OBMURSKI FLIKAC STRESA SVOJE

Danes sem jo mahnil v okolico Zg. Sčavnice, kjer sem si ogledal tisto na pol dograjeno bajto, ki je podobna razvalinam Celjskega gradu in ki ji domačini pravijo — gasilski dom. Slišal sem, da je ta nesrečni gasilski dom najbrž začaran, ker se vse, kar zgradijo, sproti podre. Meni se pa močno zdi, da temu ni kriva čarovnija, ampak izvrstna opeka, ki ima to razveseljivo lastnost, da se neprestano lomi in krusi Denarja pa so za to razvalino že toliko porabili, da si je z njegovo pomočjo poveljnik gasilske čete bojša zgradil prav čedno vilo.

SREČA TE ČAKA, UP TI JE DAN

Zadel boš milijon, če ne boš zaspan!

MURSKA SOBOTA — TITOVA 9

Ko sem zadnjič romal po naši lepi Savinjski dolini, je sonce tako močno pripekalo, da mi je v grlu kar škripalo zaradi suhih slin. Zato sem v Volčji jami z nadzvočno hitrostjo planil v prvo gostilno, ki sem jo zagledal ob poti. Pa sem se prekleto uštel, ker sem celo večnost zaman čakal na birta in so mi vaščani šele kasneje povedali, da obratuje njihova oštarija samo ponoči, kajti gostilničar ima čez dan preveč dela na svojem posestvu. Čemu potem še sploh straši nad vrati napis »Gostilna«, ko bi pa na njegovem mestu bil dosti bolj primeren napis »Bar?«

V Sent Lovrencu sem vprašal načelnika gasilske čete, če je res, da je pri večerji pomotoma požrl ključ od gasilskega doma, ker ga ni hotel izročiti članom SZDL, da bi tam imeli predvolilno zborovanje?

Potem pa sem se v Celju postavil v rep pred blagajno kinematografa. Toda čim bolj dolgo sem čakal, daljši je postajal rep pred menoj — in čim daljši je postajal rep, tem bolj dolgo sem moral čakati.

»Kako neumni so vendar ti ljudje, ki se prerivajo pred blagajno samo zato, ker se nočejo postaviti v rep!« sem pomislil.

Potem pa sem tudi jaz uporabil svoje kornolce in pesti ter se v veliko muko preril do okenca, kjer izdajajo vstopnice. In ko me je neki možakar, ki sem ga z izvrstnim tehničnim knock-outom v hrbet spravil s poti, prav grdo pogledal, sem mu prizanesljivo šepnil:

»Veste, včasih pa je le pametno, če se človek ne pravi malo neumnega.«

JUČA ODGOVARJA PEPI

Draga prijateljica! V okolici Kanala sem naletela na nekega mesarja, ki je že ob desetih dopoldne pribijal na vrata svoje štacune napis »Zaprto«.

»Kaj vam je že tako zgodaj zmanjkalo mesa?« sem ga vprašala.

»To ravno ne. Samo meni je zmanjkalo žlahtne kapljice, ki sem si jo prinesel s seboj. Zato moram sedaj brž v oštarijo, da nadoknadim zamujeno.«

Spričo teh mesarjevih besed sem imela vsega dovolj in sem po najkrajši poti odšla hitro domov.

ODRED, ODRED!

Srečal sem prijatelja novinarja in pričel z njim govoriti o nogometu.

»Samo tega ne!« mi je dejal. »Ta vražji Odred!«

»Kaj pa je?«

»Vse ti izgublja! V kvalifikacijskih tekmah sem lahko napolnjeval cele stolpce prve strani časopisa s poročili o Odredovih tekmah. To ti je bil zaslužek in renome. Sedaj pa...«

In pri tem me je pogledal kot hipnotizer, ki zapove svojemu mediju, da mora zaspati, ta pa se mu režil v obraz, kot da bi ravnokar vstal po dobro prespani noči. Svetoval sem mu, naj raje piše v časopisih o državni loteriji in odšel dalje.

Srečal sem znanca — nogometnega navijača, ki me je pozdravil s preklinjanjem:

»Krucifiks Odred! Pa toliko denarja sem že zmelal za vse te tekme! Zaradi tistega odprtega pisma sem se skoraj stregel z nekim objektivnim človekom. Kaj imam sedaj od vsega tega?«

»Saj na tekme še vedno lahko hodiš!«

»Seveda lahko, toda... saj ti tega ne razumeš!«

»Kaj ne razumem?«

»Zakaj pa misliš, da klobč hodi na tekme? Zaradi tistega sladkega upanja, ki ga goji ljubosumno na dnu srca, da njegovo moštvo vendarle zmaga. Za ta užitek ni treba več kot samo en odstotek verjetnosti, da bo tvoje moštvo zmagalo!«

Pomislil sem:

»Takega nezaupanja kot Odred, ne žanjejo niti francoske vlade!«

Poslovila sva se s pozdravom:

»Krucifiks Odred!«

Srečal sem poznanega mlilničnika, ki mi je dejal:

»Sedaj sem pa popolnoma zmešan! Svoječas smo morali šteti pred publiko tuje moštvo; sedaj pa bo treba šteti domače, da jih ne bo publika pretepla. Prej je bilo lahko, tuje igralce smo spremljali do avtobusa, s katerim so se odpeljali in zadeva je bila rešena. Sedaj pa bo treba vsakega igralca posebej spremljati do doma.«

Predlagal sem, da dajo Odredovce v kak internat, da bo manj skrbi in skupno spremstvo.

»Ali je res tako hudo?« sem pomislil, ko sem bil zopet sam. Kupil sem si tri časopise, da bi zvedel, kako

SAMOTOLAŽBA

Simpatizerji Odreda ogledujejo prvenstveno tablico I. zvezne lige.

je Odred igral v Skoplju. Ko sem prebral vse tri časopise, sem ugotovil, da bi moral biti stari in modri kralj Salomon, če bi si hotel ustvariti jasno sliko o tej tekmi.

V enem časopisu sem čital: »Igra je bila enakovredna«, v drugem: »Ljubljanačani sploh niso bili pravi nasprotnik Vardarju, ki danes tudi ni igral najbolje...«, v tretjem pa: »Igralci Odreda so ves čas dobro igrali v polju...«. S tem sem dobil svetle perspektive za bodočnost: če bom izgubil kjerkoli službo, se bom končno zatekel v službo kot športni poročevalec.

Ko stojim tako zamaknjen v svojo eventualno bodočnost, me sreča neka moja prijateljica vsa vesela in nasmejana:

»Zdravo, Kljuše! Odred pa krasno izgublja!«

»Kako to, krasno?«

»Po tekmi z Rabotničkim mi je mož rekel, da ne gre več na Odredove tekme! Sedaj pa je Odred zopet izgubil z Vardarjem in moj mož bo še bolj trden v svojem sklepu!«

»No, in...«

»No, in ob nedeljah popoldne ne bom več sama hodila na sprehod, temveč me bo spremljal moj mož!«

Veselo me je pozdravila, vzkliknila »Zivio Vardar!« in odšla.

In sem se tolažil: »Na svetu pa je res vse relativ-

no. Koliko družinske sreče bodo prinesli vsi tisti strelji Odredovih napadalcev mimo gola; do kolikih pravnih postelj v oddelkih bolnic za živčne bolezni bo pripomogla počasnost Odredove obrambe...«

Ponovno sem ugotovil, da je šport zdrav.

RAZOČARANJE

— Včeraj me je Branko povabil na vožnjo s čolnom po Ljubljani...«

— No, in potem?

— Oh, potem je pa ves čas samo veslali!

MAJHNA RAZLIKA

Ljubitelj ptic je z največjo pozornostjo skrbel za rdečega in zelenega papagaja. Vsemu nakljub pa je nekega dne pozabil zapreti kletko in papagajčka sta odletela na drevo bližnje umobolnice. Njun lastnik ju je zasledil in je zato takoj naprosil ravnatelja umobolnice, naj mu ju pomaga ujeti. Ravnatelj je rešitev nelahke naloge zapupal bolniku, ki je skrbel za vrh.

Pol ure pozneje se je bolnik vendarle vrnil ves zadovoljen z rdečim papagajčkom v roki.

»Kaj pa drugi, zeleni papagajček?« je zaskrbljen na vrat na nos vprašal lastnik.

»Hm, pustil sem ga na drevesu: še ni zrel.«

PO STARI NAVADI

Spiritizirali so. Neka vdova je prosila, naj pokličejo duha njenega pokojnega moža. Klicali so in klicali. Nenadoma pa je nekdo padel zunaj po stopnicah in zastokal.

— Moj bog, že spet pijan! — je zastokala vdova.

RESNIČNA

V Biskajskem zalivu je skupina italijanskih potapljačev skušala dvigniti iz precejšnje globine zaklad z več let potopljene ladje. Naposled se je eden potapljačev le uspel spustiti s svoje ladje k zakladu na dno morja. Toda prav tedaj so mu telefonirali od zgoraj:

»Halo! Slišiš?«

»Halo! Cujem!«

»Pripravi se na dvig!«

»Zakaj?«

»Naša ladja se potaplja.«

NEPRIJETNO NAROČILO

Mali Lojzek je vedel, da bo dobil brata, toda nekdo mu je namignil, da utegne dobiti celo dva. Odhite! je k materi:

»Veš, naročiti bi ga pač morala iti ti, mamica, saj veš, da očka jeclja.«

ODGOVOR V STISKI

Okajen gost bere časopis v kavarni. Prijatelj prisede in ga potreplja po ramenu:

»Se je nisi zavedel, da bereš narobe obrnjen časopis?«

»Kako ne! Zagotavljam ti, da ni enostavno.«

Tudi mogoče

»Se še ni zavedel, da je plima upadla!«

TAJNA MORJA

Inšpektor je obiskal vaško osnovno šolo in stopil v enega razredov prav v trenutku, ko je novopečena učiteljica razlagala učencem, da se potoki zlivajo v reke, reke pa v morje. In eden učencev se dvigne in vpraša:

»Tovarišica učiteljica, kako neki, da se morje kljub toliko količini vode ne izteka nikamor?«

Vprašanje je mlado učiteljico tako presenetilo, da ni in ni mogla najti odgovora. In inšpektor ji je rahlo nasmejan pomagal:

»Odgovorite mu, da so v morju gobe.«

PODTALNI HUMOR

— Zdi se mi, da se mlada od nekdaj pozna?«

— Da, tudi jaz večkrat zahajam tja!

ŠKOTSKA

Prav mlada žena nekega Škota, ki jo je vzel šele pred dobrim mesecem, si je morala dati operirati slepo črevo. Nekaj dni po operaciji sta sedela njen mož in zdravnik v kavarni. Zdravnik je mimogrede omenil, da bi bilo treba ženo operirati že pred leti. Škot ni rekel niti besedice. Pač pa je račun, ki ga je dobil naslednji dan od zdravnika — poslal svoje-
mu tastu.

Pes nad vse

»Ugrizni ga, Bobby, ugrizni!«